

**Met de ZeeNimf
naar Barcelona**

**Reisverslag 6:
19 juni – 6 juli
2010**

Onze gevaren route naar Barcelona is 1870 km lang en we hebben dit in 225 uur en 13 weken gedaan. We hebben 255 sluizen gehad en we zijn € 680 armer geworden aan te betalen liggelden. Met een gemiddelde van 20,5 km/dag en 8,3 km/uur hebben we het redelijk rustig aangedaan. De motor heeft ongeveer 850 liter diesel verbruikt.

Slechts één brug was net iets te laag voor ons met staande mast. Jammer, maar Niek heeft het netjes gerepareerd en alle apparatuur werkt gelukkig nog. Zonder marifoon, GPS, radar of fluxkompas (automatische besturing) zouden we niet op zee kunnen varen.

We zijn van plan om een aantal weken in Barcelona te blijven liggen. Hiervoor hebben we voor een maand een box gehuurd voor € 399 (exclusief elektra en water). Wanneer we vertrekken zien we wel.

Vrijdag 18 juni: Sète – Bouzigues

Het lawaai van treinen en verkeer is onaangenaam en we besluiten Sète op de terugreis te bekijken. We varen weg met de brugopeningen van 10.00 uur. Vreemd dat de bruggen hier slechts twee maal per dag openen. Wat die drie mannen in dat brugwachterhokje uitvoeren, is ons een raadsel. We zijn daar gisteren al naar binnen gestapt, want nergens hangt informatie over openingstijden of telefoonnummers. Na een rechte oversteek van het Étang (meer) de Thau, liggen we een uur later in Bouzigues. Een oase van rust, heerlijk. Een schattig plaatsje met het uitzicht op grote oesterpercelen.

We hebben een perfecte plek aan de kade langs zij en spoelen het zout van de boot af. Wanneer de havenmeester langs komt, betalen we meteen voor 2 nachten, ondanks de hoge prijs. 's Avonds genieten we van de discomuziek op het pleintje. De eindejaarsstudenten vieren een feestje.

Zaterdag 19 juni: rustdag Bouzigues

Vanochtend zie ik het de mensen die naast ons liggen wéér doen. Een duik nemen in het heldere blauwe water en ik waag ook de sprong. Toch zeker met de zwentrap en douche naast ons. De temperatuur van het water is heerlijk. Het Etang de Thau is een zout meer van 20 x 5 kilometer. Eén kwart is bezet met "tables" (tafels) waar oesters gekweekt worden. Deze oesters schijnen van uitstekende kwaliteit te zijn en dit heeft met het zoutgehalte te maken. In een brochure staat: "De oester is de koning, Bouzigues het paleis". Wanneer Niek naar de voetbalwedstrijd Nederland - Japan kijkt, ga ik erop uit. Eerst fiets ik langs de vele terrasjes waar het merendeel van de uitgeserveerde tafeltjes, uit oesters bestaat. Hierna volgen de oesterverkooppunten (€ 5 per kilo) en "slalom" ik langs vele oesterbedrijfjes. In het water zijn de aan palen gelegen oesterpercelen, mooi te zien. In Mèze is het druk en gezellig vanwege het jaarlijkse feest van St. Jacques. Er is een roeiwedstrijd met authentieke boten. Als passantenhaven biedt het haventje minder plaats dan waar wij nu liggen. Er is wel een heerlijk strandje met palmbomen, uiterst geschikt om een boek te lezen. De terugtocht is niet anders dan heen, dus waag ik het maar om langs de drukke weg te fietsen of te lopen. Bij de boot wacht een frisse plons in de zee en de overwinning van het Nederlands voetbalteam.

Zondag 20 juni: rustdag in Bouzigues

Vandaag zal de zuidenwind toenemen tot 6 Bft. met windstoten tot 8 Bft. Dat betekent dat we hier nog blijven en kunnen genieten van het uitzicht en de gezelligheid van dit dorpje. We rommelen, lezen, puzzelen en wandelen wat. 't is net vakantie.

Wim en Annie van de KS-006 (Salute) berichten ons dat zij in Barcelona liggen, aan het eind van de Ramblas (Port Vell). Nu wij nog. Onze planning loopt tot de 12^e juli, omdat Femke met Michiel en later ook Dennis naar Barcelona zullen komen.

We hebben daarom nog tijd om een stuk van het Canal du Midi, 65 van de 240 kilometer, te bewonderen.

Bij kilometerpaal 169 nemen we het Canal de la Robine. Dit kanaal mondt uit in de Middellandse Zee. Op dit meest zuidelijke punt (er zijn er nog vier) gaan we de Middellandse Zee op. Maar eerst wacht ons dus het Canal du Midi wat prachtig moet zijn.

Maandag 21 juni: Bouziques – Agde

Om de piek van de wind voor te zijn, varen we al om 6.15 uur weg. Altijd prachtig om in het prille zonlicht het water op te gaan. Zeker op dit Etang, waar op dit tijdstip al enkele oesterbootjes hun vangst binnenhalen.

De wind is behoorlijk en gooit de golven tegen de ramen. Maar na twee uur is het gedaan. Als in een trechter varen we het smalle Canal du Midi in.

In Agde nemen we om 9.00 uur de plaats in van een vertrekkend schip. Meteen spuiten we het vele zout van de boot af. We worden al meteen geconfronteerd met hetgeen waarvoor Philip en Ellen ons al gewaarschuwd hadden: de huurboten. We liggen namelijk tegenover een botenverhuurbedrijf. Het Canal is uitsluitend in gebruik voor de pleziervaart, in 1970 voer het laatste vrachtschip. In de zomermaanden is het dus het drukst bevaarbaar, waarvan het merendeel door de plastic huurboten.

We hebben inmiddels onze maatregelen getroffen en alle stootwillen hangen weer overboord.

Dit Canal du Midi is het op één na oudste kanaal in Frankrijk. Het is ingenieur Pierre Paul Riquet die op 60 jarige leeftijd zijn fortuin spendeert om een kanaalverbinding te scheppen tussen de Atlantische Oceaan en de Middellandse Zee. In 1667 wordt met het graven begonnen, waarna veertien jaar later de opening volgt. Het is een technisch, landschappelijk en architecturaal meesterwerk van 240 kilometer van Sète tot Toulouse. Het is uiteindelijk met Atlantische oceaan verbonden door de aanleg van het kanaal, evenwijdig aan de Garonne in 1856. Sinds 1996 staat het Canal de Midi vermeldt op de Werelderfgoedlijst van de Unesco. In Agde zien we tijdens het voeren van de eenden gewoon verschillende beverratten zwemmen. Zo schoon is het water hier.

Dinsdag 22 juni: Agde – Vias

Heerlijk, iemand heeft mijn vraag beantwoordt en de wind "uitgezet". De Mistral heeft deze keer "maar" drie dagen geduurd, horen we één van de vele Nederlandse passanten zeggen. Kort maar prachtig duurt deze vaardag. Vier kilometer, door een smal vaarwater, met hoge platanen als omlijsting. Een beeld dat typerend is voor dit kanaal. De wortels van deze bomen vormen een goede oeverbescherming. Slim. Dat je om deze wortels ook je touw kunt slaan om je boot vast te leggen, is mooi meegenomen. We fietsen eerst naar Vias voor onze eerste levensbehoeften. 's Middags zoek ik het strand op.

De Middellandse Zee ligt twee kilometer verderop en ik wil de branding weleens horen, zien en voelen. Heerlijk, maar met 27 graden en een strak blauwe lucht, doe ik er verstandig aan om mij niet meer dan een uur aan de brandende zon bloot te stellen. Niek is verstandiger en blijft graag in de koelte van de schaduw waar we liggen. Hij heeft zijn schildersezels, met toebehoren, onder het bed vandaan gehaald. Het resultaat is een lief paneeltje van Arles. Op de kermis, die pas om 20.00 uur opengaat is Niek zo gek om met mij in de achtbaan te gaan. Brillen moeten af, maar Niek houdt 'm op. Meestal doe ik zoiets met onze dochter Femke. Het is een vaste kermis voor de vele vakantie-gangers. Je kunt er kiezen uit drie achtbanen. De nieuwste attracties staan hier.

Woensdag 23 juni: Vias – Bézier

Na vertrek horen we gekras en gedreun. Oei. Eenmaal de brug onderdoor, is het duidelijk dat we vergeten zijn de mast omlaag te leggen. Een behoorlijke deuk en scheur onderaan, de mast is krom en het toplicht hangt er triest bij.

Na de eerste schrik, neemt Niek de schade op. De radar, kompas en marifoon werken gelukkig nog, want op zee hebben we dit nodig. Wat balen we hiervan. Meestal plakt Niek een papiertje op het roer, maar ja . . .

Maar goed, we varen verder en het is gelukkig rustig bij de oude en ovale sluisen. Pas in de 4e en 5e sluis liggen we met een huurboot. Gelukkig zijn hier glijstangen voor de touwen, want het verval is vier en zes meter. Deze sluisen zijn met bediening, maar de sluiswachters lijken er niet blij mee te zijn.

Bij het naderen van de trapssluis: 7 ecluses de Foncérannes, is het drukker. Dit is altijd iets spannends en we hebben deze toeristische attractie in Zweden ook meegemaakt. Pas om 16.00 uur wordt er weer "naar boven" geschut. Dit geldt dus voor ons. In de wachttijd bekijken we de sluisentrap, waar de huurboten met drie of vier tegelijk ingaan. Het past allemaal maar net. Om niet nog meer schade op te lopen vandaag, besluit Niek om de hele serie boten vóór te laten gaan, zodat wij alleen geschut kunnen worden. Echter, de huurboten blijven komen dus we wagen het erop. Achter twee grote huurboten liggen we strak achterin en worden we zeven keer omhoog geschut. Het gaat er hard aan toe, de stootwillen doen hun werk. Net zoals in het Gotakanaal loop ik met het touw omhoog langs de sluisdeur naar de volgende sluis. Niek heeft liever dat ik aan boord blijf en is de Française van de boot vóór ons zo vriendelijk om ons touw aan te pakken op de kant. Het nonchalante sluispersoneel steekt geen poot uit.

Ik ben dan ook blij wanneer de laatste schutting volgt. Echter bieden we de toeristen aan de kant nog een extra attractie, wanneer het water al naar beneden dendert en wij achter nog niet vast liggen. Mijn roepen wordt niet gehonoreerd dus spurt Niek naar binnen om de ZeeNimf met de motor op haar plaats te houden. Dit lukt maar net met zo weinig ruimte. Bij het uitvaren kijk ik de sluiswachter toch maar strak en boos aan. Zonder een "au-revoir" en hij begrijpt het denk ik. Het is inmiddels 18.00 uur en gelukkig is er net na de sluisentrap een mooie plaats in de schaduw om af te meren. Met een geritseld stokbrood, salade met zalm en een heerlijk koud biertje, komen we bij van deze enerverende dag. En de pijn van de mast? Dat heeft Niek al wat kunnen verzachten met lijmklemmen, tangen, uitdeuk, duwen en trekwerk.

Donderdag 24 juni: Béziers - Colombiers
Omdat het opnieuw zeer warm belooft te worden, houden we Béziers voor gezien. Met de 35 meter die we gisteren gestegen zijn, hebben we wel een prachtig uitzicht op de stad met de kathedraal St-Nazare. We varen liever door naar een andere bezienswaardigheid: Colombiers. Zo vroeg in de ochtend valt het zonlicht bijna sprookjesachtig door de rijen platanen aan de kanaaloevers. Na vijf uur varen vinden we een koele plek onder de platanen bij Colombiers voorbij het haventje. We fietsen ons het zweet uit ons lijf om op een circa 80 meter hoger gelegen berg een schitterend uitzicht te hebben op het Cevennes gebergte en het "Oppidum d'Ensérune": een droog-gemaakt Étang waar de korenvelden als taartpunten liggen. Op de berg zelf zijn bij opgravingen overblijfselen gevonden van 600 jaar voor Christus. Er is een museum aan gewijd.

Terug in Colombiers ontdekken we een snackbar. Waar ik al dagen zin in heb: genieten van een lekkere zak frites met een kroketje erbij. Maar hoe verzinnen ze het. Op het menu staat: 2 gebakken eieren met frites. Dan maar weer een stokbroodje. Gelukkig hebben we een betere dag dan gisteren. Dennis heeft zijn tentamens goed gemaakt, staat de mast al in de plamuur en plaatst Nederland zich voor de volgende ronde.

Vrijdag 25 juni: Colombiers – Sallèles d'Aude

We slingeren al vroeg door het prachtige, smalle kanaal. Een feestje is het om hier

te varen en de foto- en filmcamera's "schieten" in het rond. Vreemd dat het kanaal zo slingert, maar ik heb gelezen dat dit een functie heeft om al het water hierheen te krijgen. Na een tussenstop bij Argeliers om te eten, gaat het verder langs druivenboompjes voor de Corbièreswijn en gekwetter van een soort krekkel. En ik zie ik ze weer vliegen: ijsvogeltjes, maar dan van een groter formaat. Regelmatig komen we een huur- of hotelboot tegen. Gelukkig niet in één van de vele bochten. Net vóór le Somail verlaten we het Canal du Midi en houden misschien het overige deel voor volgend jaar tegoed. Het toelidingskanaal van het Canal de la Robine heeft zeven sluisen die allemaal automatisch bediend worden.

Hiervoor is steeds vóór de sluis een steiger om van de boot af te gaan en door een bedieningsknop 40 meter verderop in te drukken, wordt de sluis in werking gesteld. We gaan steeds circa 4 meter omlaag. Het gaat prima en de prachtige bruggetjes bij de sluisen vormen een idyllisch geheel.

Evenals het plaatsje met een kade, waar om 15.00 uur nog volop plaats is. Onder de palmbomen en met een tropisch temperatuurtje liggen we hier als God in Frankrijk. Met de vijf sluisen zijn we weer zo'n 20 meter naar het zeeniveau gedaald.

Zaterdag 26 juni: Sallèles d'Aude – Narbonne

De stad Narbonne willen we wel zien. We meren af aan de kade net na de sluis. Na de grootste hitte, fietsen we naar de stad. Het aartsbisschoppelijk paleis met het grote plein dat nagebouwd is van het paleis in Avignon, maakt indruk. Het doet nu dienst als gemeentehuis. Op zaterdag is het dé trouwdag voor de Fransen en als een lopende band komen de bruidsparen hier aan.

We zoeken verkoeling in de immense Kathedraal Saint-Just, voltooid in de 14e eeuw. Bij binnenkomst krijg ik van een jongeman een A-4 in mijn handen gestopt. Hij neemt geen genoegen met mijn weigering en ik begrijp hem niet. Ik ben niet kuis gekleed om de kerk binnen te gaan. Prima, dus met het A-4 voor mijn borst bewonder ik de giga maar donkere kathedraal. De dertien kapellen maken meer indruk dan het koor van de kerk zelf. Bij de boot terug zien we daar de aardige Engelsen uit Avignon. Leuk dat we hen nog zien, want van de boten waar we steeds mee op voeren, zijn wij de enige (denken we) die naar Spanje gaan.

Zondag 27 juni: rustdag in Narbonne

We hebben nog geen havenmeester gezien, dus met de gratis stroom en water draai ik een paar wasjes. Er is een grote markt in het centrum en we zoeken naar stof om zonwering te maken. Vinden niet wat we zoeken en komen met heel andere dingen terug. Je kent het wel. Uiteraard heeft Narbonne ook overdekte markthallen. Deze "halles" zijn aan de buitenkant prachtige uitgevoerd in barokelementen. Na een verder toeristisch fietsrondje smaken de tapenades en olijven uit de markthallen voortreffelijk.

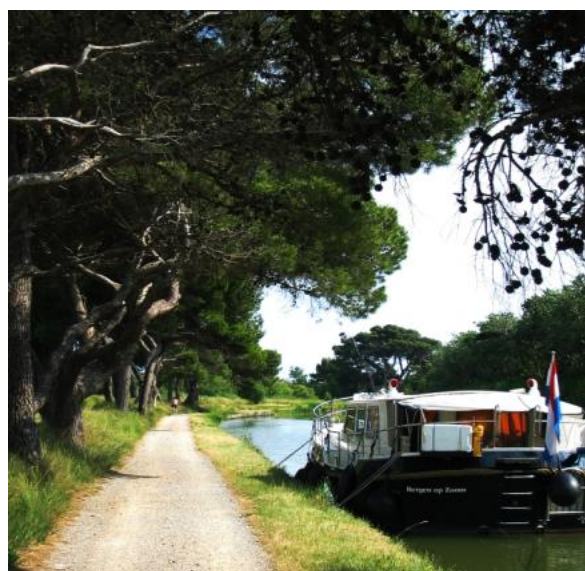
Maandag 28 juni: Narbonne - Sainte Lucie

Het is maar een half uurtje varen naar het centrum van de stad Narbonne. Maar eerst mag ik weer voor sluismeester spelen. Het is het dit keer een draaislang, die in het midden van het kanaal hangt. Dat hebben we eerder gedaan. Overigens staat in onze Fluviacarte 11 uit 2008 dat de sluisen handbediend zouden zijn.

Na de gevaarlijke uitvaart door de stuw aan bakboord op 3 meter afstand en een vangrail aan stuurboord, meren we af aan de kade. Hier liggen niet alleen de meeste passanten, maar ook veel kleine woonboten. We halen weer eens boodschappen bij een Lidl 600 meter verderop en komen helemaal gelukkig terug met twee pakken stroopwafels die ze daar toevallig hadden. Om 11.30 uur varen we het Canal de la Robine verder op. Volgens de kaart is het hier 1.6 meter diep, maar het bagger-scheepje ligt er zeer eenzaam en verroest bij. Onze dieptemeter geeft 0.4 m of minder aan. Op den duur kijken we er niet meer van op als we weer een tik van de schroef te horen.

We zien ook niets boven komen drijven, dus varen we blijkbaar over takken (leuk die platanen) heen. Het is maar 12 tot 15 meter breed en uiteraard komen we twee boten tegen, waarbij de ZeeNimf het werk van het baggerscheepje even overneemt. Ondertussen krijgen we nog een tweede sluis. Hier is geen aanlegsteiger dus spring ik weer op de kant en druk op de knop van het bedieningskastje, 50 meter verder. Boven het wateroppervlak is deze route wel de moeite waard. Aan beide zijde van dit smalle vaarwater ligt een smalle oever, daarachter een étang met aan stuurboord het uitzicht op de Pyreneeën. De prachtige vormen van de oude pijnbomen hebben duidelijk de grillige wind van één kant te verduren gehad. Dit "niemandsland" bekoort ons en we leggen de ZeeNimf tegen de kant met een stuk beschoeiing.

Prinsheerlijk zit ik even later met een boek onder de pijnbomen met uitzicht op het meer. Voor de muggen zijn we gewaarschuwd en we smeren ons goed in met Deet 40%. Zo heet als vandaag is het nog niet geweest, zelfs om 23.00 uur is het nog 28 graden binnen. Dus zitten we laat buiten in de geur van de dennenbomen, de herrie van de krekels en smaken de pelpinda's als vanouds.

Dinsdag 29 juni: Sainte Lucie – Port-la-Nouvelle

De muggen hebben ons toch flink te pakken gehad. We zitten onder de rode bulten. Vreemd dat we ze niet hebben gehoord of gezien. Het zullen de echte musquitos zijn, waarvoor meerdere mensen ons gewaarschuwd hebben. Het is maar drie kilometer varen naar onze bestemming voor vandaag. Port-la-Nouvelle waarvan we, overmorgen, de Middellandse Zee op zullen gaan. We zijn blij dat we de voorlopig laatste sluisdeuren achter ons dicht zien gaan. Met de voorspelling van wéér 32 graden houden we ons rustig en gaan serieuzer op zoek naar zonwering. Hoe simpel kan de keuze zijn: autozonwering. Folie voorzien van een aluminium laag. Uiteindelijk haalt Niek nog er nog twee, want het geeft veel verkoeling binnen. Voor vier euro per stuk willen we niet "sukkelen". Minder enthousiast is Niek over de vispastasaus die ik mee heb genomen. De grote garnalen bewaar ik voor morgen. Het zijn echter geen gamba's, legt de visverkoper mij uit. Een gamba is de ingevroren versie.

Woensdag 30 juni: rustdag Port-la-Nouvelle

Een erg warme dag op deze ongezellige plek, pal in de zon en naast een fabriek. We maken de boot klaar om de zee op te kunnen gaan. Vandaag staat er nog behoorlijk wat wind. De voorspellingen voor morgen zijn zeer gunstig.

Donderdag 1 juli: Port-la-Nouvelle – Argèles sur Mer

Het is om 8.30 uur al behoorlijk warm wanneer ik naar de bakker fietst. Vanwege het feit dat we "naar buiten" gaan, de zee op neem ik iets lekkers mee voor bij de koffie. Voor Tiko is dit een ander verhaal. Hij krijgt bijna niets te eten wanneer we de zee opgaan.

Wat een prachtige zee is het. Opnieuw verbazen we ons over het heldere en azuurblauwe water. Het deuntje "Mediterranéé, zo blauw, zo blauw" van Toon Hermans speelt af in je hoofd. Hoewel we alles goed "zeevast" hebben gezet, is de zee met 2 Bft maar een "eitje". Met de stuurautomaat aan, kan Niek ook lekker buiten komen zitten. De vele kleine vissersbootjes vragen wel oplettendheid, evenals de drijvers van de visnetten. De kustlijn verradert het warme weer; er is veel volk op het strand waar we langs varen.

Wat zal het vanaf het strand ook een prachtig zicht zijn om ons te zien varen. We sturen een sms naar Wim en Annie van de "Salute" met onze planning voor vandaag en wat een toeval. Zij hebben ook koers gezet naar een haven die voor ons iets korter varen is. Dus stellen wij ons plan bij en geven per sms door naar dezelfde haven koers te zetten. Na vijf uur varen, loodst de havenmeester met z'n bootje ons naar een mooie box, waar zijn collega onze lijnen aanpakt. Perfect, hier kunnen ze in Nederland wat van leren. Tiko is weer helemaal blij met de vaste wal onder z'n pootjes en ik loop een extra rondje met 'm langs al die prachtige palmbomen.

Een kwartier later begroeten we de Salute in deze gezellige haven. We praten uitgebreid bij. 's Avonds nemen we een frisse duik in de schitterende heldere zee, 300 meter lopen.

Vrijdag 2 juli: rustdag Argèles sur Mer

Via de prachtige boulevard lopen we al vroeg naar Argèles Plage. Met de vele winkeltjes en de drukte van de markt is het een echte vakantiestek. Op de Salute zien we hoe het Nederlands voetbal elftal in de halve finale beland. Helaas zijn we de enige Hollanders hier, dus ons gejuich wordt niet begrepen. Ik had de Friterie hier al ontdekt. Niet te geloven dat hier zomaar een Friterie huist. Ik zie met eigen ogen hoe de aardappels geschild en in het vet gegooid worden. In mijn kletspraatje vraag ik naar de kroketten, maar die gaat hij binnenkort pas verkopen. Het wordt ons duidelijk dat we toch echt de Costa Brava naderen, waar de drommen Nederlanders hun vakantie doorbrengen. Ook Dennis heeft eindelijk een vliegreis geboekt naar Barcelona en zal de 21e juli arriveren. 's Avonds kijken we met Annie en Wim naar onze film van Zweden, een reis die zij ook wel graag zouden willen maken.

Zaterdag 3 juli: Argèles sur Mer – l'Estartit

Vandaag komen we eindelijk in Spanje. Over het water gaat dit vanzelf. Geen grenspalen of douaneformaliteiten. We zullen het weten ook, want hoe zuidelijker hoe hoger de prijzen. We schrikken behoorlijk van de prijs van het havengeld: € 68. De Spaanse schone aan de balie lijkt zich te verontschuldigen, want pas per 1 juli zijn de prijzen verdubbeld. Vóór we het beseffen boeken we voor twee nachten, zoals we van plan waren.

Maar alvorens af te meren, varen we langs een prachtige rotsachtige kust, afgewisseld door stadjes en romantische baaien .

Het plaatsje Cerbère ligt ook aan zo'n baai. We varen er even naar toe, omdat we 32 jaar geleden hier gekampeerd hebben, boven op de rotsen. De camping is inmiddels verdwenen. Na vijf uur varen bereiken we de haven van l'Estartit. Niek roept op kanaal 9 de havenmeester op. Gewapend met de walky-talky sta ik voorop om instructies door te geven aan Niek.

Er staan twee knappe jonge gele shirtjes te zwaaien en ik zwaai enthousiast terug, waarna ik dit doorgeef aan Niek, maar hij ziet een ander geel shirtje. Met een beetje bijsturen komt het natuurlijk allemaal goed. Met de punt naar de kade geven de gele jongens de ankertouwen aan die in het water liggen. Deze moeten op de achterbolder vastgemaakt worden. Een minpuntje is wel dat de jongens nauwelijks Engels praten. Omdat het hier zo duur is, gaat Niek via internet op zoek naar de prijzen van de andere havens, want van de liggelden hier worden we niet vrolijk.

Ook zijn we niet vrolijk niet na het telefoontje naar Port Olimpic, de haven in Barcelona waar we willen gaan liggen. Daar is op dit moment en de rest van de week geen plaats. Dat wordt dus een probleem als op 12 juli Femke en Michiel zullen arriveren. Niek stuurt naar zeven havens rondom Barcelona een email met het verzoek om een ligplaats te reserveren vanaf 9 juli. Laten we hopen dat er iets uitkomt om wel vrolijk van te worden.

Zondag 4 juli rustdag Estartit

Vandaag een bewolkte dag met zelfs een onverwachte regenbui. Zalig. Een paar wasjes gedraaid, want hier is het elektra bij de prijs inbegrepen. Leuk vertier hier in deze grote haven met een capaciteit van 740 boten. Veel Catalaanse bootjes en boten met duikers, dus gaat er weer een sms'je naar Femke dat ze haar duikboekje meeneemt. Gelukkig zijn de beltarieven per 1 juli verlaagd.

In deze haven liggen voornamelijk Spaanse boten. Later in de middag komen er nog drie Nederlandse zeilboten bij. In de stad zijn leuke winkeltjes waar we tussen de Nederlanders rondslechteren. Om 22.00 uur beleven we enige Catalaanse folklore, in de vorm van een dans-optreden. Leuk om te zien, hoe die jongelui met passie deze traditie in hun prachtige kleding uitvoeren.

Maandag 5 juli: l'Estartit – Blanes

Het weerbericht is wederom gunstig om verder te varen. Niek haalt elke ochtend als we gaan varen, het weerbericht binnen, via Yachtcontrol (GRIP, MOS. Marifoonberichten en RTTY).

Vóór het vertrek moet Niek de bootpapieren (ICP) terughalen, die in ruil voor een stalen waterkoppeling en de extra grote elektrastekker zijn afgegeven. Ik haal nog brood. Ze verkopen hier natuurlijk geen heerlijke volkorenbrood zoals het Franse "pain-complet".

Om 9.00 uur gooien we los, varen om het rotseiland Meda Chica heen en "ronden" de Caps de Negra en Bagur van wel 150 m hoog. Niek heeft nog een boek gekocht met alle havens van Marseille tot aan Barcelona (Pilotte Cotier 2). Zo kunnen we de plaatsjes in de verte benoemen. Hoewel we dit ook op de kaart zien waarop we varen.

Op het strand van Lloret de Mar is het hutje mutje. Op het water is het uitkijken met allerlei vaar"tuig", speedboten, rubber, catamarans.

De havenaanloop van Blanes is lastig want er zijn werkzaamheden. Na de storm van 2008 worden veel havens hersteld of versterkt. De havenmeester loodst ons naar een plek die ons te smal lijkt. Echter, met de manier van vastmaken, wijken de zeilboten vanzelf. We voelen ons wel een "vreemde eend" tussen al die witte boten en als één van de weinige passanten. Dit keer komen we blij terug van het havenkantoor. Hier betalen we "maar" 48 euro. De haven is een stuk kleiner en er zijn minder plaatsen voor passanten. Het stadje is heel leuk. Smalle straatjes met winkeltjes en kappers. Want met die hitte kan er wel weer een stuk van af. Wanneer Niek is bekomen van de schrik en ikzelf eigenlijk ook, besluiten we maar om lekker uit eten te gaan en hierbij een flink glas Sangria achterover te slaan. Er zijn hier veel eetterrassjes en de prijzen zijn erg laag.

Dinsdag 6 juli: Blanes - Barcelona

Nog één stuk varen en we zijn op onze eindbestemming BARCELONA. Op de emails die Niek heeft gestuurd voor een ligplaats hebben we één positieve reactie gekregen. We zijn welkom in Port Forum Barcelona. Dit is een nieuwe jachthaven. Er is een bus en metro naar de stad en de plaatjes zien er goed uit.

De prijs voor een maand liggen is € 370 exclusief tax. Dus dat valt dan allemaal erg mee. Niek stuurt een mail terug dat we er nu al aan komen. Geen dure havens meer voorlopig.

Na een tocht van 5 uur, met in de skyline een glimp van de Sagrada Familia, zoals Gaudi het bedoeld had, varen we Port Forum in. We krijgen een mooie plaats met aardig uitzicht waarbij we niet het gevoel hebben in zo'n massale jachthaven te liggen. Het doet ruimtelijk en luxueus aan met elektronische glazen schuifdeuren om de steiger te bereiken.

We liggen niet in het centrum en hebben de keus van fiets, tram of metro. Het is er wel zo rustig. Het strand met park is op 100 meter lopen en dus voor Tiko volop groen. Een restaurantje, terrasje waar ze de voetbal op groot scherm al aankondigen. Wat willen we nog meer. Ja, dat is, onze kinderen omarmen. Femke en Michiel, komen aanstaande maandag met het vliegtuig en blijven een week. Dennis volgt met zijn vriendin Irma op 21 juli. Heerlijk zal dat zijn.

Precies 3 maanden geleden verlieten we Tholen.

Het voelt onwerkelijk, dat we helemaal hierheen zijn gevaren. We knijpen ons eens in de arm. Het is echt waar. We zijn in Barcelona. De champagnefles kan open.

Dit was ons laatste verslag. Misschien dat we tussendoor wel iets van ons laten weten.

Hoe we terug gaan, weten we nog niet. Wellicht toch met de ZeeNimf. Het zal eind oktober zijn dat we weer in Halsteren verwacht worden.

Oh ja, we hebben nog bericht gekregen van twee andere havens waar we hadden kunnen liggen. In Port Vell zou dit voor een maand ongeveer € 1100 gaan kosten en in Port Olympic, schrik niet € 1600.

Datum	Van	Naar	Vaarwater	M-uren, afstand, sluisen
18 juni (vr)	Sète	Bouzigues (2x € 26,40)	Canal Maritime de Sète, Étang de Thau (chenal Sete-Bouzigues).	1,0 uur, 5,1 km
21 juni (ma)	Bouzigues	Agde	Étang de Thau (chenal Meze, Marseillan), Canal du Midi.	3,4 uur, 26,9 km, 2 sluisen (+1,5 m, -0,4m)
22 juni (di)	Agde	Vias	Canal du Midi	1,0 uur, 4,8 km,
23 juni (wo)	Vias	Beziers	Canal du Midi	3,9 uur, 20,1 km, 5 sluisen (+2,2 m, +2,0 m, +2,2 m, +4,2 m, +6,2 m), 1 sluisentrap (7x) van +13,6 m
24 juni (do)	Beziers	Colombiers	Canal du Midi	0,9 uur, 6,0 km,
25 juni (vr)	Colombiers	Sallèles	Canal du Midi Canal jonction de la Robine	5,6 uur, 34,8 km, 5 sluis (-2,5 m, -3,1 m, -3,0 m, -3,0 m, -2,8 m))
26 juni (za)	Sallèles	Narbonne	Canal jonction de la Robine Traversée de l'Aude Canal de la Robine	2,4 uur, 11,3 km, 4 sluisen (-5,4 m, -3,5 m, -2,0 m, -2,1 m)
28 juni (ma)	Narbonne	Sainte Lucie	Canal de la Robine	3,5 uur, 19,0 km, 2 sluisen (-1,9 m, -1,5 m)
29 juni (di)	Sainte Lucie	Port-la-Nouvelle	Canal de la Robine	1 uur, 3,4 km, 1 sluis (-0,8 m)
1 juli (do)	Port-la-Nouvelle	Argelès-sur-Mer (2x €40)	Golf de Lion (Méditerranée)	6,2 uur, 30,5 nm (56,5 km)
3 juli (za)	Argelès-sur-Mer	L'Estartit (E) (2 x €69)	Côte Vermeille Cap de Creus Golf de Roses	6,3 uur, 35,5 nm (65,7 km)
5 juli (ma)	L'Estartit (E)	Blanes (1x €47,91)	Costa Brava (Mar Méditerranée)	5,5 uur, 33,0 nm (61,0 km)
6 juli (di)	Blanes	Barcelona (Port Forum)	Costa Brava (Mar Méditerranée)	5,1 uur, 32 nm (59,2 km)
Van 18 juni tot en met 6 juli: 44,8 motoruren, 26 sluisen, 380 km, € 319 liggelden.				

Canal maritime de Sète

In dit kanaal staat veel stroming, welke lastig is met aan en afmeren. Er zijn in de stad weinig ligplaatsen voor de pleziervaart. De bruggen gaan maar 2 of 3x per dag open.

Étang de Thau

Prachtig zout binnenmeer. Er zijn kanalen gemaakt m.b.t. diepte en oesterkweek velden. Bij wind kan het er een nare golfslag ontstaan vanwege de geringe diepte (4 – 8 m).

Canal du Midi (Onglous – La Robine)

Aanloop vanaf Marseillan goed aangeven met tonnen. In bochten zeer smal en in begin vervallen oevers. Op veel plaatsen ondiep en takken op bodem. Maximale snelheid 8 km/uur. Platanen langs oevers zorgen voor veel schaduw (moeilijk zicht). Overall mag worden aangelegd.

Canal jonction de la Robine

Prachtig strak kanaal. Sluisen m.b.v. kastje op sluis zelf te bedienen. In Sallèles prima afmeerplaats voor de sluis.

Traversée de l'Aude

Goed de aanwijzing volgen m.b.t. de zandbank in rivier en invaart kanaal vlak langs de stuw.

Canal de la Robine

Prachtig kanaal, maar smal en ondiep. Je moet hier geen groot schip tegen komen. Snelheid vaak niet boven 6 km/uur.

Middellandse Zee

Prachtig blauw en de Spaanse kust is prachtig. Vissers en snelle motorboten zorgen voor extra golven. Vanaf Argelès wordt het prachtig door de rotspartijen. Blijft een echte zee met alle nodige voorbereiding (weerberichten). Vanwege diepte (> 100m) drijfanker aan te bevelen. Marifoonberichten (meteo) zijn niet te volgen in Frans of Spaans. In Engels is communicatie niet altijd mogelijk. Havens zijn moeilijk te ontdekken. Makkelijk is dat ze de GPS coördinaten ervan aangeven. Havens altijd vooraf oproepen (VHF 9). Altijd hulp bij afmeren.
